

POUZE UDATNÍ

CESTA OCELI – KNIHA DRUHÁ

MORGAN RICE

Morgan Rice

Pouze udatní

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Pouze udatní / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,

„Morgan Rice to znovu dokázala! Vytvořila silnou sestavu postav a vykouzila další magický svět. POUZE KDO JE HODEN je kniha plná intrik, zrad, nečekaných přátelství a vůbec všech skvělých ingrediencí, díky nim si budete vychutnávat každou otočenou stránku. Tenhle příběh je nabitý akcí a při jeho četbě se nebudete moct odtrhnout.“ -Books and Movie Reviews, Roberto Mattos Od Morgan Rice, ejprodávanější autorky CESTY HRDINY (zdarma ke stažení s více než 1 000 pětihvězdičkovými recenzemi), přichází nová strhující fantasy série. V knize POUZE UDATNÍ (Cesta oceli — kniha druhá) je sedmnáctiletý Royce na útěku a bojuje o svou svobodu. Znovu se setkává s farmáři ze své vesnice, aby se pokusil zachránit své bratry a nadobro uprchnout. Genevieve mezitím odhaluje šokující tajemství, jež změní zbytek jejího života. Stojí před rozhodnutím, zda riskovat vlastní život, aby zachránila ten Roycův — ačkoli ten věří, že ho zradila. Aristokracie chystá válku proti poddaným, které může zachránit jenom Royce. Jenže Roycova jediná naděje spočívá v jeho tajemných silách — silách, o nichž si není jistý, zda je ještě má. POUZE UDATNÍ vypráví epický příběh o přátelství a milencích, o rytířích a úctě, o zradě, osudu a lásce. Je to příběh o udatnosti a vtahuje nás do světa fantazie, do kterého se zamilují všechny čtenáři i čtenářky všech věkových kategorií. Třetí kniha v sérii — POUZE PŘEDURČENÍ — je nyní rovněž k dispozici v předprodeji.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Kapitola první	9
Kapitola druhá	13
Kapitola třetí	17
Kapitola čtvrtá	21
Kapitola pátá	25
Kapitola šestá	29
Конец ознакомительного фрагмента.	30

Morgan Rice

Pouze udatní

Copyright © 2018 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a poříďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představitosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná. Obálka Dmitrijs Bindemanis použito v licenci Shutterstock.com.

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY, skládající se z osmi knih; epické fantasy ságy TRŮN PRO SESTRY sestávající z osmi částí; nové sci-fi série INVAZNÍ KRONIKY sestávající ze čtyř knih, jejichž počet dále roste; a nové fantasy série OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUČÍ, sestávající zatím ze tří knih, jejichž počet dále roste a nové fantasy série CESTA OCELI, sestávající zatím ze tří knih, jejichž počet dále roste. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.“

– *Books and Movie Reviews*
Roberto Mattos

“Akci nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od

Christophera Paoliniho... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek.“

– *The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)*

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti... Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné... A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.“

– *Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)*

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

– *Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.“

– *Publishers Weekly*

Knihy od Morgan Rice

OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUČÍ

KOUZELNÁ TOVÁRNA (Kniha č.1)

KOULE KANDRY (Kniha č.2)

OBSIDIÁNI (Kniha č.3)

OHNIVÉ ŽEZLO (Kniha č. 4)

INVAZNÍ KRONIKY

VYSÍLÁNÍ (Kniha č. 1)

PŘISTÁNÍ (Kniha č. 2)

STOUPÁNÍ (Kniha č. 3)

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č. 1)

POUZE UDATNÍ (Kniha č. 2)

TRŮN PRO SESTRY

TRŮN PRO SESTRY (Kniha č. 1)

DVŮR PRO ZLODĚJE (Kniha č. 2)

PÍSEŇ PRO SIROTKY (Kniha č. 3)

ŽALOZPĚV PRO PRINCE (Kniha č. 4)

KLENOT PRO ŠLECHTU (Kniha č. 5)

POLIBEK PRO KRÁLOVNY (Kniha č. 6)
KORUNA PRO ZABIJÁKY (Kniha č. 7)
SPONA PRO DĚDICE (Kniha č. 8)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č. 1)
TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č. 2)
RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č. 3)
REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č. 4)
VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č. 5)
HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č. 6)
VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č. 7)
VÍTEŽ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č. 1)
VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č. 2)
TÍHA CTI (Kniha č. 3)
FALEŠNÁ CHRABROST (Kniha č. 4)
ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č. 5)
NOC ODVÁŽNÝCH (Kniha č. 6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č. 1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č. 2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č. 3)
POKŘIK CTI (Kniha č. 4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č. 6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č. 7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č. 8)
NEBE KOUZEL (Kniha č. 9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č. 10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č. 11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č. 12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č. 13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č. 15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č. 16)
DAR BITVY (Kniha č. 17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č. 1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č. 2)
ARÉNA TŘI (Kniha č. 3)

UPIŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č. 1)
MILOVANÁ (Kniha č. 2)

ZRAZENÁ (Kniha č. 3)

PŘEDURČENA (Kniha č. 4)

ŽÁDANÁ (Kniha č. 5)

Věděli jste, že jsem napsala několik sérií knih? Pokud jste je všechny nečetli, klikněte na obrázek níže a stáhněte si jejich úvodní knihy!

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získáte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Kapitola první

Royce vyskočil na prvního koně, na kterého narazil a vyjel. Nevšímal si přitom křiku, který se za ním ozýval. Přitiskl se ke koňským zádům, aby se vyhnul šípům, které svištěly kolem. Jeho myšlenky uháněly téměř stejně rychle jako jeho kůň. Vzpomněl si na šlechtice, kterého právě zabil kopím.

Ještě horší bylo, že se mu hlavou honily myšlenky na Genevieve. Nedařilo se mu zapudit vzpomínku na to, jak ji viděl nad jámou. Vedle muže, kvůli kterému ho opustila. Tyhle myšlenky ho málem přiměly zastavit a vzdát se mužům za ním. Kupředu ho hnal jen čistý vztek. Pobízel koně do trysku.

Ze zadu přiletěly další šípy. Od budov, které byly kamenné, se odrážely. V těch dřevěných prostě uvázly. Lidé uskakovali před uhánějícím koněm a Royce měl co dělat, aby do některého z nich nenarazil. Musel přitom bojovat s otěžemi, trhat koňskou hlavou ze strany na stranu a poslouchat dunění kopyt na dláždění.

K jejich staccatu se přidala další kopyta. Jezdci na koních se snažili Royce dohnat. Někteří z nich byli možná rytíři, většina jich ale vypadala, že jde o pobočníky, kteří vykonávali práci svých nadřízených, zatímco šlechta se držela v bezpečí.

„Za ním!“ zařval jeden z nich. „Zabijte vraha!“

Royce věděl, že pokud ho dopadnou, nebude ho čekat nic dobrého. Trestem za vraždu byla smrt a on přímo před nimi zabil jejich vévodu. Nevzdají se, dokud ho nedopadnou, nebo dokud jim úplně nezmizí.

Prozatím se jen mohl snažit udržet si svůj náskok. Pobízel kradeného koně, často měnil směr a doufal, že přitom nepadne. Royce sevřel křišťálový meč, nehodlal svůj stisk povolit ani na kratičký okamžik.

Jeden z jezdců se dostal blíž. Kopí připravené tak, aby Royce zasáhl. Ten odsekl hlavici zbraně a pak zaútočil na muže, který ji držel. Pronásledovatel spadl z koně a Royce jel dál.

Mužů za ním stále přibývalo. Bylo jich až příliš. Dokonce i při vší síle a dovednostech, které Royce měl, nemohl doufat, že se zvládne vypořádat s tolika muži současně. Musel se dál snažit jim ujet. Zatím měl možnost přemýšlet, jak z toho všeho vyváznout.

Vyjel z města, pevnost nad ním se pomalu zmenšovala, zatímco se od ní Royce vzdaloval do otevřené krajiny. Přeskakoval příkopy a brázdy v zemědělské krajině. Byla protkaná potůčky a Royce vybíral ty nejužší stezky a nutil koně potoky přeskakovat místo toho, aby jimi probíhal. Při každém zaváhání by se totiž pronásledovatelé přiblížili ještě víc.

Zamířil k jedné z farem obehnaných zdí. Přeskočil kamennou zídku, aniž by se jí jeho kůň dotkl. Když se ohlédl, viděl Royce, jak kůň jednoho z jeho pronásledovatelů kopyty zavadil o zeď klopýtl. Srazil přitom s sebou dalšího jezdce. Jenže to nestačilo.

K Roycovi se přiblížil další jezdec. Vyskočil ze sedla a vrhl se na Royce, jako by doufal, že ho srazí k zemi. Royce se zapřel v sedle a měl co dělat, aby se udržel. Bušil přitom do muže lokty i hlavou. Zahlédl záblesk čepele dýky – muž se ho chystal bodnout. Royce prudce trhl otěžemi a současně se do muže opřel.

Ten spadl z pádícího koně a s křupnutím dopadl na zem, kde zůstal nehnutě ležet. Royce koně znovu pobídl, ale vzdálenost mezi ním a pronásledovateli se stále zkracovala.

Royce věděl, že nemá šanci jim prostě ujet. Byli příliš odhodlaní a on netušil, jestli jeho kůň vydrží déle než ti jejich. Dokonce i kdyby ano, bylo jen otázkou času, kdy šíp z loveckého luku zraní jeho zvíře tak vážně, že už nebude moct pokračovat.

Musel přijít na něco jiného.

Všiml si před sebou rokliny, přes kterou se klenul můstek. Royce můstek ignoroval a zamířil k místu, kde přes rokli ležel silný strom. Jako malý přes něj s bratry běhal skoro pořád. Nevěděl ale, jestli něco podobného zvládne i jeho kůň.

Byla to ale jeho nejlepší možnost, takže zvíře navedl směrem ke kmeni, přinutil ho na něj vstoupit a skoro přítom ani nezpomalil. Royce cítil, jak jeho koni kloužou kopyta. V jednu chvíli zatajil dech, ale nakonec se mu podařilo dostat na druhou stranu.

V tu chvíli kolem proletěly další šípy. Royce se obrátil a viděl jak se koně pronásledovatelů vzpínají. Očividně se jim nechtělo vstoupit na hniјící kmen. Royce do něj několikrát sekl křišťálovým mečem a dřevo povolilo. Celý kmen spadl do řeky burácející na dně rokle.

„Tohle je dlouho nezdrží,“ zašeptal Royce svému koni a znovu ho pobídl do trysku. Muži na opačné straně rokle mezitím obrátili koně k můstku.

Svým manévrem si vybojoval minutu, možná dvě. Royce věděl, že je musí naplno využít, aby se mu podařilo utéct. Současně věděl, že nemůže jen utíkat. Utíkáním by ničeho nedosáhl. Utíkáním by nic nezměnil.

V plné rychlosti zamířil k lesu a snažil se přemýšlet. Krčil se před nízkými větvemi a snažil se dostat z dohledu pronásledovatelů. V lese bylo ticho, až na zvuky drobných zvířat a štěbetajících ptáků, zurčení vody a šumění stromů. Někde v dálce bylo slyšet zvuk plechové píšťalky. Royce doufal, že k němu nenavede vojáky. Nechtěl, aby měl problémy ještě někdo další.

Ta myšlenka ho přiměla na chvíli zastavit. Kdyby zamířil k vesnici, jeho pronásledovatelé by tam šli za ním. Pokud ale do vesnice nevyrazí, nepodaří se mu získat podporu. A co bylo horší – vévodovi muži do ní stejně mohli zamířit a trestat všechny, kdo byli ve spojení s chlapcem, který způsobil smrt jejich pána.

Musel vymyslet, jak vévodovy muže odlákat od vesnice a současně si získat čas na vše, co musel udělat.

Zvuk plechové píšťalky se ozval znovu a Royce zamířil směrem, odkud přicházel. Vedl koně mezi stromy. Snažil se postupovat co nejrychleji, byl si dobře vědom, jak málo času stačí k překonání vzdálenosti mezi kmenem a můstkem a tušil, že potřebuje využít každou sekundu, kterou má k dispozici.

Na první prase narazil ani ne za minutu. Viděl ho, jak ryje rypákem v zemi a hledá houby nebo něco jiného, co by mohlo sežrat. Kdyby Royce neseděl na koni, mělo by hřbet téměř ve výšce jeho pasu. Nasávalo rypákem vzduch a vůbec si ho nevšímal.

Mezi stromy se jich pohybovalo vícero. Čmuchaly a hledaly cokoli, co by mohly sežrat. Každé z nich bylo označené a Royce si všiml značek nejméně tuctu různých farem. Hudba plechové píšťalky vycházela z místa nedaleko – z plácku obklopeného olšemi. Royce skrz ně viděl mladého muže sedícího na dubovém pařezu.

„Zdravím,“ vykřikl mladík, když si Royce všiml. Zamával mu rukou, ve které svíral píšťalku. „Radši jeď opatrně. Prasata jsou sice většinou v klidu, ale kdybys je vyplašil, mohli by tomu tvému koni podrazit nohy.“

„Jedou sem muži,“ pronesl Royce, protože si myslel, že nejlepší bude mluvit přímo. Mladíkovi by se určitě nelíbilo, kdyby na něj zkušel nějaké triky. „Muži, kteří mě chtějí zabít nebo zajmout.“

Pasáček vepřů se zatvářil ustaraně. „A co to má společného se mnou?“ zeptal se. „Já tu jen pasu prasata.“

„Myslíš, že někoho, jako jsou oni, to bude zajímat?“ zeptal se Royce. Každý rolník věděl, jací dokážou být vévodovi muži a jak nebezpečné bylo stát jim v cestě, když byli na lovu.

„Ne,“ uznal pasáček. Prohlédl si Royce. „A proč tě vlastně loví?“

Royce předpokládal, že kdyby chlapci řekl pravdu, bylo by to na něj už moc. Jenže co jiného mu zbývalo? Těžko mohl tvrdit, že je pytlák.

„Já jsem... zabil jsem vévodu,“ pronesl Royce, protože ho nic jiného nenapadlo. Nemohl žádat, to, co se chystal žádat, aniž by chlapci řekl pravdu. „Jeho muži mě pronásledují a pokud mě chytí, je po mně.“

„Takže je chceš navést mezi moje prasata?“ zeptal se pasáček. „A co se stane se mnou, když se sem dostanou?“

„To už jsem vymyslel,“ řekl Royce. Seskočil z koně a podal chlapci otěže. „Vezmi si mého koně. Odjed' odsud. Pro nás oba je to ta nejlepší možnost.“

„Chceš, abych předstíral, že jsem ty?“ obořil se na něj pasáček. „Po tom, co jsi udělal? Šla by po mně polovina království.“

Royce přikývl. Nebyli si vůbec podobní. Royce byl mnohem statnější a svalnatější. Sice měli oba blond vlasy po ramena, ale nikdo si je nikdy splést nemohl. I rysy v obličejích měli jiné – pasáček měl kulatý a přátelský obličej, zatímco Royce měl ostře řezané rysy zocelené násilím.

„Jen na chvíli. Umíš jezdit, nebo ne?“

„Jo, táta na tom trval. Cválal jsem s naším tažným koněm po polích.“

„Tenhle kůň bude rychlejší než ten, na kterého jsi zvyklý,“ upozornil ho Royce s otěžemi v ruce. „Vezmi si ho a chvíli před nimi ujížděj. Pak ho pusť někde, kde tě neuvidí. Nepoznají, že jsi na koni byl ty a budou mě dál hledat.“

Royce si byl jistý, že to může vyjít. Pokud si pasáček udrží náskok, pak bude v bezpečí ve chvíli, kdy se jim ztratí z dohledu.

„A to je vše, co mám udělat?“ zeptal se pasáček. Royce viděl, jak nad tím přemýšlí.

„Jen je odved' pryč od vesnic,“ řekl. „Musím se vrátit do té svojí a ty se budeš moct vrátit k sobě domů, jakmile se jim ztratíš z dohledu.“

„Takže se snažíš vykrotit z vraždy?“ zeptal se chlapec.

Royce ho chápal. Pasáček vepřů se nechtěl zaplétat do něčeho tak ošklivého. Jenže tak to nebylo. On tam nebyl, když Royce vrhl oštěp.

„Každý den nás utiskují,“ řekl Royce. „Jen si berou a berou a nic nám za to nedávají. Vévoda mi vzal ženu, kterou jsem miloval a dal ji svému synovi. Uvěznil mě na ostrově, kde jsem viděl chlapce v mém věku, jak je masakrují. Musel jsem bojovat na život a na smrt v jedné z jam! Je čas to změnit. Je čas, abychom vše změnili k lepšímu.“

Chlapec zvažoval jeho slova.

„Pokud se nevrátím do své vesnice, zemře spousta lidí,“ pokračoval Royce. „Pokud tam ale půjdu a oni mě budou sledovat, zemře jich ještě víc. Potřebuji tvoji pomoc.“

Pasáček udělal krok kupředu. „Dostanu za tohle zapláceno?“

Royce rozpřáhl ruce. Nic neměl. „Pokud tě pak najdu, vymyslím způsob, jak ti to vrátit. Jak tě najdu?“

„Jsem Berwick z Horního Lešamu.“

Royce přikývl a zdálo se, že pasáčkovi to tak stačí. Vzal si Roycova koně a vyskočil na něj. Pobídl ho kupředu a vyrazil mezi stromy směrem, kterým nebyla žádná z vesnic, které Royce znal. Royce si vydechl úlevou.

Ta ale netrvala dlouho. Pořád se ještě musel ztratit. Přesunul se zpátky mezi stromy, našel si místočko, na kterém se mohl přikrčit ve stínu kmene a za cesmínovými větvemi.

Skrčený nehnutě čekal. Téměř ani nedýchal napětím. Prasata kolem pokračovala v rytí v zemi. Jedno z nich se k němu přiblížilo a očichávalo keř, za kterým byl schovaný.

„Vypadni,“ zašeptal Royce a přál si, aby zvíře odešlo. Když zaslechl blížící se zvuk kopyt, ztichl.

V zorném poli se mu objevili jezdci. Všichni dobře vyzbrojení i vystrojení. Vypadali ještě vztekleji než na začátku. Royce vážně doufal, že pasáčka vepřů svou lstí neohrozil až příliš. Možná ho do svého útěku neměl zatahovat.

Jedno z prasat se k němu nepřestávalo přibližovat. Royce měl pocit, že jeden z mužů sleduje právě tohle prase. Zůstal naprosto nehnutý – dokonce ani nemrkal. Kdyby prase na jeho přítomnost jakkoli zareagovalo, muži by ho jistě našli a zabili.

Muž pak odvrátil pohled a vojáci znovu vyrazili.

„Pohyb!“ vykřikl jeden z nich. „Nemůže být daleko!“

Vojáci vyrazili pryč cestou, kterou předtím odjel pasáček vepřů. Nejspíš sledovali jeho stopy. I když už byli pryč, Royce stále zůstával v úkrytu. Svíral v ruce jílec meče a čekal. Chtěl se přesvědčit, že nejde o past, že se ho nesnaží vylákat ven.

Nakonec se odhodlal vyjít ven. Vystoupil na mýtinu a odstrkoval přitom prasata. Rozhlédl se a snažil se přijít na to, kterým směrem byla jeho vesnice. Díky své lsti získal trochu času, ale i tak musel jednat rychle.

Musel se dostat domů dřív, než tam vévodovi muži všechny pobijí.

Kapitola druhá

Genevieve mohla jen tiše sedět ve velké síni a sledovat, jak její manžel zuří. Ve chvílích, kdy nezuřil, byl na Altfora vlastně docela příjemný pohled. Měl delší kudrnaté hnědé vlasy, ostré rysy a hluboké tmavé oči. Genevieve si ho ale vždycky představovala jako navztekance, jako by právě to bylo jeho skutečné já.

Neodvažovala se pohnout, aby na sebe neuvrhla jeho hněv. Očividně v tom nebyla sama. Všichni ostatní vévodovi sloužící a nohsledi jen nehnutě a mlčky postávali, nechtěli k sobě přitáhnout jeho pozornost. Dokonce i Moira jako by se držela zpátky, i když se pořád stavěla tak, aby ji Genevieve dobře viděla. Byla jejím manželovi bližší než ona a to ve všech směrech.

„Můj otec je mrtvý!“ vykřikl Altfor, jako by snad v místnosti byl někdo, kdo ještě nevěděl, co se stalo v jámě. „Nejdřív můj bratr a teď můj otec. Oba je zavraždil zrádce a zdá se, že mi k tomu nikdo z vás nemá co říct.“

Genevieve připadal jeho vztek nebezpečný, byl příliš divoký a neřízený, snažil se najít někoho, na koho by mohl hodit vinu. Uvědomila si, že by byla ráda, kdyby tu s ní byl Royce, ale současně byla ráda, že tu není.

Ještě horší bylo, že ji z jeho nepřítomnosti bodalo u srdce. Přála by si, aby mohla udělat něco jiného, než jen stát po boku svého manžela a sledovat ho z okraje jámy. Jedna její část by teď chtěla být s Roycem a Genevieve nemohla dovolit, aby to na ní Altfor poznal. Už teď běsnil a jí bylo jasné, že by si svůj vztek klidně mohl vybit na ní.

„Tak bude to někdo řešit?“ zařval Altfor.

„Právě na to jsem se chtěl zeptat, synovče,“ ozval se drsný hlas.

Když si Genevieve všimla muže, který vstoupil do místnosti, měla chuť se před ním ukrýt stejně jako před Altforem. Před Altforem se chtěla ukrýt, protože se bála jeho burácejícího vzteku. Na tomhle muži ale bylo něco podivně klidného a chladného. Jako by byl z ledu. Byl asi o dvacet let starší než Altfor, řídly mu vlasy a měl štíhlou postavu. Zdálo se, že se opírá o hůl, ale když se Genevieve podívala lépe, zjistila, že je to dlouhý meč v pochvě. Z mužových pohybů usoudila, že se o něj muž opírá kvůli nějakému zranění, ne kvůli věku.

„Strýčku Alistaire,“ pozdravil ho Altfor. „My jsme... tě nečekali.“

Altfor vypadal, jako by ho příchod jeho strýce rozrušil. Genevieve to překvapilo. Altfor měl dřív všechno pod kontrolou, ale přítomnost staršího muže ho úplně změnila.

„To je vidět,“ pronesl muž. Sevřel v ruce dlouhý meč, o který se opíral. „Vzhledem k tomu, že jsi mě nepozval na svatbu, sis nejspíš myslel, že zůstanu na svém panství, do města už nevstoupím a dovolím ti, abys po smrti mého bratra všechno zničil.“ Rozhlédl se a pohledem vyhledal Genevieve. „Blahopřeji ke svatbě, děvče. Synovec si očividně vybírá tupé ovce.“

„Ty... takhle se mnou mluvit nebudeš,“ vyhrkl Altfor. Zřejmě mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že by se měl zastat i Genevieve. „Ani s mojí ženou. Já jsem vévoda!“

Alistair přešel ke Genevieve a tasil meč. V jeho ruce působila zbraň dojmem, že nic neváží. Přesto bylo jasné, že je ostrá jako břitva. Genevieve ztuhla. Když jí Altforův strýc přiložil čepel ke krku, neodvažovala se nadechnout.

„Mohl bych jí podříznout krk a žádný z tvých mužů by se mi v tom nepokusil zabránit,“ pronesl Alistair. „A ty už vůbec ne.“

Genevieve se na Altfora nemusela ani podívat a přesto věděla, že je to pravda. Nebyl to typ manžela, který by ji bránil za každou cenu. Nikdo z dvořanů by jí nepomohl a Moira... Moira se na ni dívala, jako by napůl doufala, že to Alistair skutečně udělá.

Genevieve se musela zachránit sama. „Proč bys mě zabíjel, můj pane?“ zeptala se.

„A proč ne?“ opáčil. „Jistě, jsi hezká, máš blondáté vlasy, zelené oči, jsi štíhlá, kdo by tě nechtěl za ženu? Rolnických dcer je ale všude dost.“

„Měla jsem dojem, že v mém manželství jde o něco víc,“ odpověděla Genevieve a snažila se přitom znít co nejkldněji. S čepelí u krku to nebylo nic lehkého. „Udělal jsem něco, čím jsem tě urazila?“

„Nevím, děvče. Urazila?“ zeptal se a Genevieve měla pocit, že jí jeho oči pronikají hluboko pod kůži. „Někdo poslal zprávu, ve které byla informace o směru chlapce, který zavraždil mého bratra. Jenže ta zpráva dorazila, až když bylo příliš pozdě. Nevíš o tom něco?“

Genevieve o tom věděla všechno, protože to byla ona, kdo tu zprávu zdržel. Udělal vše, co bylo v jejích silách, ale i tak měla pocit, že to nebylo dost. Ne vzhledem k tomu, co cítila k Roycovi. Přesto se jí podařilo udržet klidný výraz předstírané nevinnosti, protože právě tohle teď byla její jediná obrana.

„Můj pane, já ti nerozumím,“ vydechla. „Sám jsi řekl, že jsem jen rolnická dcera – jak bych mohla zdržet podobnou zprávu?“

Opatrně poklekla a dávala si přitom pozor, aby se nezranila o jeho meč.

„Tvoje rodina mi prokázala obrovskou čest,“ řekla. „Vybral si mě tvůj synovec, vévoda. Udělal ze mě svoji ženu a zajistil mi tak nové postavení. Žiju si tak, jak se mi nikdy ani nesnilo. Proč bych dělala něco, čím bych to ohrozila? Pokud opravdu myslíš, že jsem zrádce, pak mě zabij, můj pane. Zabij mě.“

Genevieve využívala svoji nevinnost jako štít. Doufala, že bude stačit k odražení meče, který se jí právě vznášel nad hlavou. Doufala... vlastně napůl nedoufala, protože smrt by možná vyvážila všechny špatné pocity, které teď měla. Zadívala se Altforovu strýci do očí a neuhýbala pohledem. Nehodlala jakkoli přiznat, že udělala, co udělala. Muž se napřáhl, jako by se chystal ke smrtícímu výpadu... a pak sklonil zbraň.

„Zdá se, Altfore, že tvoje žena má pevnější páteř než ty.“

Genevieve si dovolila znovu dýchat. Pomalu vstala, zatímco její manžel udělal několik kroků ke svému strýci.

„Strýčku, dost těch her. Jsem vévoda a můj otec—“

„Můj bratr byl takový hlupák, že ti odkázal panství. Nepředstírejme ale, že to z tebe dělá skutečného vévodu,“ přerušil ho Alistair. „Taková funkce totiž vyžaduje vůdcovské schopnosti, disciplínu a respekt ostatních. Ty nic z toho nemáš.“

„Mohl bych poručit svým mužům, aby tě odtáhli do žaláře,“ štěkl Altfor.

„A já bych jim mohl přikázat to samé,“ opáčil Alistair. „Řekni mi, koho myslíš, že by poslechli? Nejméně oblíbeného syna mého bratra, nebo jeho bratra, který velel armádám? Toho, kdo nedopadl jeho vraha, nebo toho, kdo bojoval u Haldermarku? Chlapce, nebo muže?“

Genevieve dokázala odhadnout správnou odpověď, ale nelíbila se jí představa, jak by se celá situace mohla vyvinout. Ať se jí to líbilo nebo ne, pořád byla Altforovou ženou a kdyby se ho jeho strýc rozhodl zbavit, nedělala si iluze o tom, co by se asi stalo s ní. Rychle přešla ke svému muži a vzala ho za paži. Lidé si to mohli vyložit jako gesto podpory. Ona mu tím ale chtěla dát najevo, aby se držel zpátky.

„S tímhle vévodstvím to jde z kopce,“ pronesl Alistair. „Můj bratr chyboval a dokud nedojde k nápravě jeho chyb, postarám se, aby vše fungovalo, jak má. Je tu někdo, kdo by chtěl zpochybnit mé právo?“

Genevieve si moc dobře všimnula, že stále drží v ruce meč. Očividně čekal na kohokoli, kdo se odváží promluvit. A samozřejmě to musel být zrovna Altfor.

„Čekáš snad, že ti budu přísahat věrnost?“ obořil se na něj. „Čekáš snad, že před tebou pokleknou, když otec udělal vévodu ze mě?“

„Vévodou se člověk může stát dvěma způsoby,“ štěkl Alistair. „Z nařízení panovníka nebo tím, že se titulu zmocní silou. Máš něco z toho synovče? Nebo poklekneš?“

Genevieve poklekla dřív než její manžel. Zatahala ho za paži, aby ho přiměla ji následovat. Ne, že by jí záleželo na jeho bezpečí, ne po tom, co udělal, ale věděla, že na něm záleží i její život.

„Dobrá, strýčku,“ procedil Altfor zaťatými zuby. „Poslechnu. Zdá se, že nemám na vybranou.“
„Ne,“ souhlasil lord Alistair. „To nemáš.“

Přelétl pohledem po místnosti a lidé jeden po druhém poklekali. Genevieve viděla dvořany i sloužící. Dokonce i Moira padla na kolena. Genevieve by zajímalo, jestli se její takzvaná kamarádka pokusí svést Altforova strýce stejně jako Altfora.

„To je lepší,“ pronesl lord Alistair. „A teď chci, aby vraha mého bratra hledalo víc mužů. Uděláme z něj exemplární případ. Tentokrát bez nějakých okolků. Zemře, jak si zasluhuje.“

Dovnitř vpadl posel v livreji. Genevieve viděla, jak zmateně těká pohledem mezi Altforem a lordem Alistairem. Očividně se snažil přijít na to, komu doručit zprávu. Nakonec se obrátil k Altforovu strýci, což byla podle Genevieve jasná volba.

„Můj pane, odpusť mi,“ řekl, „ale na ulicích dochází k nepokojům. Lidé povstávají ve všech državách bývalého vévody. Potřebujeme tě.“

„Abych lůze ukázal, kde je její místo?“ odrkl si lord Alistair. „Dobrá tedy. Shromáždí muže, kteří se neúčastní pátrání. Sejdeme se na nádvoří. Ukážeme té sebrance, co dokáže skutečný vévoda!“

Odešel z místnosti. Cestou se opíral o dlouhý meč, který už ale zasunul do pochvy. Genevieve si s úlevou vydechla, ale její pocity neměly dlouhého trvání. Altfor vstal a ve vzduchu se vznášel jeho vztek.

„Vypadněte, všichni!“ zařval na shromážděné dvořany. „Ven, pomozte mému strýci s potlačením povstání, pomozte mu s hledáním zrádce, ale nechtějte, abych to musel opakovat!“

Začali odcházet a Genevieve se chystala vstát a odejít s nimi, ale ucítila Altforovu ruku na rameni. Přidržel ji v pokleku.

„Ty ne, ženo.“

Genevieve čekala a sál se postupně vyprazdňoval. Nakonec v něm zůstala jen ona, několik strážných a v jednom koutě i Moira. Dívala se na ni a ani se nesnažila předstírat soucit.

„Ty,“ vyhrkl Altfor. „Okamžitě mi řekneš, jakou roli jsi sehrála v Roycově útěku.“

„Já... nevím, o čem mluvíš,“ odpověděla Genevieve. „Celou dobu jsem byla tady. Jak bych mohla—“

„Ticho,“ štěkl Altfor. „Kdybych pak nevypadal jako někdo, kdo tě nezvládá, zbil bych tě za to, že si myslíš, že jsem takový hlupák. Jistěže jsi něco udělala. Nikdo jiný, komu na tom zrádci záleží, tady v okolí není.“

„V ulicích jsou celé davy, které mají jiný názor,“ odpověděla Genevieve a podařilo se jí vstát. Altfora se nebála tak jako jeho strýce.

Tedy... bála se ho, ale byl to jiný druh strachu. U Altfora šlo o strach z náhlých výbuchů násilí a krutosti. Před tím ji ale předstíraná poslušnost uchránit nemohla.

„Davy?“ zeptal se Altfor. „Chceš mě provokovat tou chátrou? Myslel jsem, že ses už poučila, ale očividně to tak není.“

Genevieve se teď zmocnil strach, protože Altforův výraz jí sliboval něco velice zlého.

„Myslíš, že jsi v bezpečí, protože bych neublížil vlastní ženě,“ pronesl Altfor. „Ale já ti řekl, co bude následovat, když budeš neposlušná. Tvého milovaného Royce najdeme. Zabijeme ho. A pokud do toho budu mít možnost mluvit, bude to pomaleji, než by plánoval můj strýc.“

Genevieve to nevydělalo, i když myšlenka na to, že ubližují Roycovi, ji bolela. Věděla totiž, že je Royce daleko mimo Altforův i Alistairův dosah.

„Navíc tu jsou jeho bratři,“ pokračoval Altfor a vyrazil tak Genevieve dech.

„Řekl jsi, že je nezabiješ, když si tě vezmu,“ řekla.

„Teď jsi ale moje žena a přitom mě neposloucháš,“ opáčil Altfor. „Tři bratři už jsou na cestě na popraviště. Budou tam sedět v kleci, dokud nevyhladoví k smrti nebo je něco nesežere.“

„Ne,“ vydechla Genevieve. „Dal jsi slib.“

„A ty jsi slíbila, že mi budeš věrnou ženou!“ štěkl na ni Altfor. „Místo toho pomáháš zrádci, na kterého jsi měla zapomenout!“

„Ty... já nic neudělala,“ odporovala Genevieve. Věděla totiž, že kdyby se přiznala, vše by tím jen zhoršila. Altfor byl šlechtic a nemohl jí tak nic udělat přímo. Ne bez soudu, důkazů a podobně.

„Tak ty tu hru chceš hrát dál?“ zeptal se. „Cena za tvoji zradu tedy stoupla. Tam venku je až moc věcí, které tě lákají. Seberu ti je.“

„Jak... jak to myslíš?“ zeptala se Genevieve.

„Tvoje sestra mě chvíli bavila, když jsi mě zradila poprvé. Teď kvůli tomu, co jsi udělala, zemře. Stejně tak i tvoji rodiče. A všichni další v té chatrči, které jsi říkala domov.“

„Ne!“ zaječela Genevieve a sáhla po nožíku, který měla u sebe. V tu chvíli ji opustily veškeré zábrany, veškerá opatrnost. Hnala ji hrůza z toho, co se její manžel chystal udělat. Udělala by cokoli, aby ochránila svoji sestru. Cokoli.

Altfor byl ale rychlejší. Chytil ji za zápěstí a zabránil jí bodnout ho. Odstrčil ji a Genevieve upadla na zem. Altfor se teď tyčil přímo nad ní. Probodával ji pohledem a jen Moirin dotek mu zabránil pokračovat.

„Pamatuj, že dokud je tvojí ženou, je šlechtična,“ zašeptala. „Když jí ublížíš, bude z tebe zločinec.“

„Nezkoušej mi říkat, co mám dělat,“ štěkl na ni Altfor a naklonil se o něco víc.

„Neříkám, co máš dělat. Jen navrhuji, můj pane. Můj vévodo. Postupem času, se ženou a také dědicem na své straně, to vše získáš zpět.“

„A proč na tom záleží tobě?“ zeptal se Altfor a probodl ji pohledem.

Pokud se to Moiry nějak dotklo, nedala to najevo. Spíš se tvářila vítězoslavně, když pohledem sklouzla k Genevieve.

„Protože je tvůj bratr, můj manžel, pryč. A já bych raději byla milenkou mocného muže než úplně bezmocná,“ pronesla Moira. „A ty... ty jsi nejmocnější muž, kterého jsem kdy potkala.“

„A proč bych ti měl dát přednost před mojí ženou?“ zeptal se Altfor. „Proč bych měl chtít zbytky po bratrovi?“

Tohle už připadalo kruté i Genevieve. Vždyť ho s Moirou přistihla.

Ať už ale Moira cítila cokoli, ani tentokrát to nedala najevo.

„Pojď se mnou,“ navrhla mu, „a já ti připomenu, v čem je ten rozdíl. Tvoji muži zatím pobijí ty, kdo si to zaslouží. Tvoji muži, ne muži tvého strýce.“

To Altfora přesvědčilo. Přitáhl si ji k sobě a políbil ji před Genevieve i dvěma strážnými. Chytil Moiru za ruku a táhl ji ke dveřím. Genevieve viděla, jak se Moira ohlédla a z krutosti jejího úsměvu jí přeběhl mráz po zádech.

Genevieve to ale bylo jedno. Bylo jí jedno, že ji Altfor zradí způsobem, jakým už to očividně mnohokrát udělal. Bylo jí jedno, že ji málem zabil jeho strýc, i to, že ji všichni vnímali jako přítěž.

Nebylo jí ale jedno to, že je její sestra v nebezpečí a ona musela, musela najít způsob, jakým jí pomoci dřív, než bude pozdě. Altfor se ji chystal zabít a ona netušila, kdy se to má stát.

Kapitola třetí

Royce utíkal lesem a cítil, jak mu pod nohama praskají větvičky. Meč v pochvě si tiskl k boku, aby se mu nezachytil v podrostu. Bez kradeného koně se nepohyboval dost rychle. Musel s tím něco udělat.

Pokusil se zrychlit. Poháněla ho touha vrátit se k lidem, na kterých mu záleželo. Rudý ostrov ho naučil, že musí běžet dál, i když mu srdce v hrudi buší jako splašené a svaly ho pálí únavou. Přežil běh přes ostrov posetý pastmi, takže mu v obyčejném lese nedělalo problém přimět se běžet rychleji a dál.

Samozřejmě mu pomáhala síla a rychlost, kterou vládl. Po obou jeho stranách se míhaly stromy, švihaly ho větvemi, ale Royce si jich nevsímal. Slyšel lesní zvířata, která se pohybovala kolem a chtěla se zbavit vetřelce v teritoriu. Royce věděl, že takhle pokračovat nemůže. Když bude dál dělat tolik hluku, přitáhne k sobě pozornost všech vojáků z vévodství.

„Jen ať si přijdou,“ zašeptal. „Zabiju je všechny.“

Jedna jeho část si to skutečně přála. Tohle a ještě víc. Podařilo se mu zabít lorda, který poslal jeho a jeho přátele na smrt. Podařilo se mu zabít strážce, které ho měly zadržet... ale také věděl, že nemůže bojovat proti takové nepřátelské přesile. I nejsilnější, nejrychlejší a nejnebezpečnější muži v jámách dokázali bojovat současně jen s několika nepřáteli. Když jich bylo příliš, nedokázali si krýt všechny strany a útok mohl přijít z nečekaného úhlu.

„Na něco už přijdu,“ slíbil si Royce, ale přesto zpomalil. Postupoval teď lesem opatrněji. Snažil se nadělat co nejméně hluku. Slyšel ptáky a ostatní stvoření. Roycovi se původně zdálo, že je v lese téměř sám. Zvířecí zvuky ho teď ale přesvědčily o opaku.

Co mohl dělat? Jeho první myšlenkou bylo, že by mohl utíkat stále dál. Někam do divočiny, kde nežili lidé, jen Piktové. Přemýšlel nad tím, že by zmizel. Prostě by zmizel, protože proč by tu měl zůstat?

V mysli se mu na okamžik zhmotnila představa Genevieve. Jak na něj shlížela, když byl v jámě. Jak jí na něm očividně nezáleželo. Royce tu myšlenku potlačil, protože na Genevieve myslet nechtěl. Po tom, co mu udělala, to bylo až příliš bolestivé. Proč by neměl zmizet na místo, kde nežili lidé?

Jedním z důvodů byl Mark. Jeho přítel padl v jámě, ale Royce ho neviděl zemřít. Částečně by si přál věřit, že se Markovi v nastalém rozruchu nějak podařilo přežít. Nechtěla by ho šlechta vidět znovu bojovat, kdyby to šlo? Nechtěli by si užít veškerou zábavu, kterou by jim jeho přítel mohl poskytnout?

„Musí být naživu,“ přikývl Royce. „Prostě musí.“

I jemu to ale znělo, jako by se snažil přesvědčit o něčem nemožném. Zavrtěl hlavou a pokračoval v cestě lesem. Snažil se zorientovat. Měl pocit, že se nejdříve musí dostat domů a teprve pak bude schopen cokoli dělat. Dostane se domů a jakmile bude zase v bezpečí, vymyslí nějaký plán ohledně toho, co dál. Rozhodne se, jestli uteče, jestli se pokusí najít Marka, nebo si vysní armádu, se kterou by mohl porazit vévodovy muže.

„Možná si ji vyčaruji jen tak ze vzduchu,“ pronesl a nezastavoval přitom. Pohyboval se teď rychlostí loveného zvířete, krčil se a vyhýbal se nízkým větvím. Dával si pozor, kam šlape na spadáném listí, aniž by přitom zpomalil.

Les znal. Dobře věděl o různých cestičkách, protože tu se svými bratry strávil spoustu času. Vzájemně se tu naháněli a lovili drobnou zvěř. Teď tu pronásledovali a lovili jeho a on se snažil vymyslet, jak to přežít. Byl si poměrně jistý, že nedaleko narazí na loveckou stezku, která ho zavede k malému potůčku, kolem uhlířova domku a pak směrem k vesnici.

Royce k ní zamířil a po chvíli ho z myšlenek vytrhl nějaký vzdálený zvuk. Nebyl příliš hlasitý, ale byl tam. Zvuk opatrné chůze na stezce. Kdyby tu s bratry nestrávil tolik času a kdyby na Rudém ostrově nezjistil, že nebezpečí může být kdekoli, asi by si ho nevsíml.

„Počkám, nebo se schovám?“ zeptal se sám sebe. Bylo by jednoduché se ukázat na stezce. Slyšel totiž kroky jediného člověka, navíc to ani neznělo jako kroky vojáka. Vojenské kroky totiž obnášely zřetelný hluk těžkých bot a řinčení zbroje, někdy také zvuky ratiště kopí taženého po zemi. Tyhle kroky ale byly jiné. Nejspíš šlo o chalupníka nebo dřevorubce.

Přesto se Royce ukryl. Příkrčil se ve stínu stromu, na místě, kde jeho klenuté kořeny vytvořily doupě, které za normálních okolností zřejmě sloužilo nějakému zvířeti. Některé větve byly tak nízko, že je Royce mohl přitáhnout a ještě lépe se tak skrýt před pohledem ze stezky. Sám měl ale dobrý výhled. Příkrčil se a přestal se hýbat. Ruku měl pro jistotu poblíž jílce meče.

Když Royce spatřil příchozího, málem vyšel z úkrytu ven. Muž vypadal neozbrojený a neměl ani brnění. Měl na sobě jen volné šedivé hedvábné šaty, které působily temným a beztvarym dojmem. Na nohou měl pantofle z šedivé kůže s řemínky omotanými kolem kotníků. Přesto Royce něco zastavilo. Když se muž přiblížil, všiml si Royce, že je jeho kůže stejně šedá jako jeho šaty. Navíc byla plná fialových a rudých tetování tvořeného ze smyček a symbolů. Jako by muže někdo využil místo pergamentu – a zapsal na něj nějaké šílené texty.

Royce si nebyl jistý, co to všechno znamená, ale přesto měl neurčitý pocit, že je muž nebezpečný. Byl rád, že se ukryl. Zdálo se mu, že kdyby teď byl na stezce, mohlo by dojít k potyčce.

Cítil, jak se jeho ruka sevřela kolem jílce meče a nutkání vyskočit z úkrytu. Royce se přinutil uvolnit, pustil meč a vzpomněl si na propadlá a nástražné dráty na Rudém ostrově. Chlapci, kteří se bez přemýšlení vrhli kupředu, umírali dřív, než s nimi Royce vůbec stihl vyrazit na cestu do bezpečí. Z tohoto muže měl stejný pocit. Necítil přímo strach, ale současně věděl, že ten muž není neškodný.

I teď se zdálo, že nejrozumnější věcí bude zůstat tiše a nejlépe ani nedýchat.

Přesto se muž na stezce zastavil. Naklonil hlavu ke straně, jako by něco slyšel. Royce viděl, jak se cizinec příkrčil. Zamračil se, když něco vyndal z kapsy a hodil to na zem.

„Máš štěstí,“ pronesl cizinec, aniž by vzhlédl. „Zabím jen ty, u kterých mi to určí osud. Runy říkají, že zatím bojovat nebudeme, cizinče.“

Royce neodpověděl a cizinec zatím sbíral pohozené runové kameny.

„Je jeden chlapec, který musí zemřít, protože to tak osud chce,“ řekl muž. „Ale měl bys znát mé jméno a vědět, že jednoho dne dožene osud nás všechny. Jsem Prach. Angarthem z míst mrtvých. Měl bys odejít. Runy říkají, že ve tvých šlápějích kráčí smrt. A nechod' směrem k té vesnici tamhle,“ dodal ještě, jako by ho to napadlo teprve teď. „Když jsem odcházel, mířila k ní velká skupina vojáků.“

Vstal a odešel. Nechal Royce příkrčeného pod stromem a oddechujícího hlasitěji, než by si myslel. Měl se přeci schovávat. Na cizinci bylo něco, z čeho mu téměř běhal mráz po zádech. Bylo na něm něco divného, i když Royce nedokázal přesně říct, co to mělo být.

Kdyby měl víc času, možná by se Royce dál krčil – předpokládal by, že mu od muže hrozí další nebezpečí. Místo toho jen přemýšlel nad jeho slovy. Pokud k té vesnici mířili vojáci, mohlo to znamenat jen jedinou věc...

Znovu se rozběhl, rychleji než kdy dřív. Po pravé straně si všiml uhlířova domku, vycházel zpoza něj kouř, takže uhlíř zřejmě pracoval na milíři. U kůlu před domkem stál uvázaný kůň, který vypadal, že je spíš zvyklý na tahání vozu než na jezdce na zádech. Roycovi se zdálo, že je v domku ticho. Za jiných okolností by možná našel majitele koně a pokusil by se ho přesvědčit, aby mu ho půjčil.

Teď ale jen přesekl provaz poutající ho ke kůlu, naskočil na něj a pobídl ho kupředu. Jako zázrakem zřejmě zvíře vědělo, co se od něj čeká. Tryskem vyrazilo po stezce, zatímco Royce se mu tiskl k zádům a doufal, že dorazí včas.

* * *

Když Royce vyjel z lesa, zapadalo slunce. Rudé nebe se nad světem rozkládalo jako zkrvavená dlaň. Rudá záře způsobovala, že všechno na zemi vypadalo jako by hořelo.

Pak si ale Royce uvědomil, že nejde o hru světla. Jeho vesnice skutečně hořela.

Některé její části hořely jasným plamenem. Doškové střechy byly pro oheň ideální potravou. Royce měl pocit, že hoří celý obzor. Některé budovy už byly jen černé a kouřící, černými sazemi pokryté trámy vypadaly jako kostlivci mrtvých budov. Jedna se zřítila právě v době, kdy se na ni Royce díval.

„Ne,“ zamumlal. Seskočil z koně a za ohlávku ho vedl dál. „Ne. Nesmí být pozdě.“

Ale bylo. Ohně, které ještě hořely, někdo zapálil už dávno. Hořely totiž jen největší budovy – takové, kde ještě mělo co hořet. Zbytek vesnice byl zuhelnatělý, vzduchem se vznášel štiplavý kouř a Roycovi bylo jasné, že neměl šanci se sem dostat včas. Uvědomil si, že muž na stezce mluvil o blízcích se vojácích, ale nezmínil, jak jsou daleko a jak dlouho jim mohlo trvat, než se k vesnici dostanou.

Když už nemohl jinak, sklonil zrak k tělům na zemi. Bylo jich tolik, mužů i žen, mladých i starých. Pobili všechny bez rozdílu. A také bez slitování. Některá těla ležela mezi troskami, zčernalá stejně jako dřevo kolem nich. Další ležela na ulicích – jejich zející rány vyprávěly příběh o tom, jak zemřeli. Royce viděl, že někteří z nich padli při pokusu o odpor. Jiní měli posekaná záda, jak se snažili utéct. Viděl několik mladších žen pobitých ve skupině na jedné straně. Myslely si, že jde o další nájezd šlechty, která od nich chce to, co chtěla od všech? Myslely si to až do chvíle, kdy jim podřezali hrdla?

Royce se zmocnila bolest a vztek. A ještě stovka dalších věcí. Všechno se to spojovalo a Royce měl pocit, že mu z toho pukne srdce. Potácel se vesnicí, prohlížel si mrtvá těla a téměř nemohl uvěřit, že toho byli vévodovi lidé schopní.

Přesto to tak bylo a on to nemohl zvrátit.

„Matko!“ vykřikl Royce. „Otče!“

Dovolil si doufat. I přes zkázu kolem. Někteří vesničané přece museli přežít. Museli se dostat do bezpečí. Drancující vojáci si nedávali pozor a vždycky jim někdo unikl. Nebo ne?

Royce si všiml další hromady těl na zemi. Tahle ale vypadala jinak. Tahle těla totiž neměla žádná zranění od mečů. Zdálo se, jako kdyby ti lidé prostě... zemřeli. Možná jako by je někdo zabil holýma rukama. Jenže to nebylo nic lehkého ani na Rudém ostrově. Royce to teď ale neřešil, protože to nebyli lidé, které chtěl najít. Nebyli to jeho rodiče.

„Matko!“ vykřikl. „Otče!“

Věděl, že pokud tu vojáci ještě někde jsou, určitě ho uslyší. Bylo mu to ale jedno. Jedna jeho část takovou možnost dokonce vítala, protože by to znamenalo příležitost je pobít. Přiměl by je zaplatit.

„Jste tu?“ vykřikl Royce a z jedné z budov se vypotácěla postava. Byla pokrytá sazemi, působila otrhaným dojmem. Roycovi se na okamžik rozbušilo srdce. Myslel si, že ho možná slyšela jeho matka. Pak si ale uvědomil, že to není ona. Poznal starou Lori, která vždy děsila děti svými historkami a která o sobě někdy tvrdila, že má dar vidění.

„Tvoji rodiče jsou mrtví, chlapče,“ řekla a Roycovi jako by se v tu chvíli rozpadl svět. Úplně ztuhnul.

„To není možné,“ zavrtěl hlavou. Nehodlal tomu uvěřit. „Nemůžou být...“

„Jsou.“ Lori se posadila a opřela se o nízkou zídku. „Jsou stejně mrtví, jako už brzy budu i já.“ Když to dořekla, všiml si Royce krve na její zástěře. Rány po bodnutí mečem.

„Pomůžu ti,“ řekl a natáhl k ní ruku i přes to, jakou bolest sám cítil při myšlence na rodiče. Soustředění se na někoho jiného bylo jedinou věcí, která mi teď mohla pomoci.

„Nesahej na mě!“ vykřikla a namířila na něj prst. „Myslíš, že nevidím temnotu, která tě obklopuje? Myslí, že nevidím smrt a zkázu, která se zmocňuje všeho, čeho se dotkneš?“

„Vždyť umíráš,“ snažil se ji přesvědčit Royce.

Stará Lori pokrčila rameny. „Všechno umírá... tedy skoro,“ řekla. „Dokonce i ty nakonec zemřeš, i když předtím ještě zvládneš otrást světem. Kolik lidí ještě zemře kvůli tvým snům?“

„Nechci ničí smrt,“ odporoval Royce.

„Stejně k tomu ale dojde,“ opáčila žena. „Tvoji rodiče už zemřeli.“

Royce se zmocnil vztek. „To vojáci. Já je—“

„Vojáci ne. Ne kvůli nim samotným. Zdá se, že je nás víc, kdo vidíme nebezpečí, které ti jde v patách, chlapče. Přišel sem muž. Cítila jsem z něj smrt tak silně, že jsem se raději skryla. Bez problémů zabíjel silné muže a když zamířil k vám domů...“

Zbytek si Royce dokázal domyslet. V tu chvíli si ale uvědomil něco horšího. Zmocnilo se ho zděšení.

„Já ho viděl. Viděl jsem ho na stezce,“ vyhrkl. Sevřel v ruce meč. „Měl jsem vyjít ven. Měl jsem ho tam zabít.“

„Já viděla, co dokáže,“ řekla stará Lori. „Zabil by tě tak jistě, jako jsi ty zabil nás tím, že ses narodil. Dám ti radu, chlapče. Uteč. Uteč do divočiny. Ať tě už nikdy nikdo nevidí. Ukryj se, jako jsem se ukrývala já, než se ze mě stalo tohle.“

„Po tomhle?“ obořil se na ni Royce. Hořel v něm vztek. Cítil na tváři horké slzy a nebyl si jistý, jestli pláče kvůli smutku, vzteku nebo něčemu jinému. „Myslíš, že můžu jen tak odejít, když se stalo tohle?“

Žena zavřela oči a povzdechla si. „Ne, ne, nemyslím. Vidím... změnu celé země. Povstane král. Padne král. Vidím smrt a ještě víc smrti. Všechno proto, že ty jsi ty.“

„Pomůžu ti,“ řekl znovu Royce a natáhl ruku ke zranění na Loriině boku. Objevil se záblesk, jako když se člověk špatně otře o vlnu. Lori zalapala po dechu.

„Co jsi to udělal?“ obořila se na něj. „Jdi, chlapče. Jdi! Nech starou ženu zemřít. Na tohle jsem příliš unavená. Na tebe ještě čeká spousta smrtí, ať už půjdeš kamkoli.“

Ztichla a Royce si na okamžik myslel, že možná odpočívá. Byla ale až příliš nehybná. Vesnice kolem byla zase tichá a klidná. Royce v tom tichu vstal a nevěděl, co dál.

Pak si uvědomil, co musí udělat, a zamířil k domu svých rodičů.

Kapitola čtvrtá

Raymond mručel při každém trnutí vozíku, na kterém ho i s bratry vezli na popraviště. Cítil každý záchvěv a nerovnost, jak se vozík dotýkal jeho potlučeného těla. Slyšel klapání řetězů, které ho poutaly a narážely do dřevěné podlahy.

Cítil strach, i když měl pocit, že ten se ho týká jen vzdáleně. Mnohem silnější byla bolest. Výprask od strážných způsobil, že se mu zdálo, jako by v těle neměl jedinou kost neporušenou. Jako by měl v těle spoustu střepů. Bylo těžké se soustředit na něco jiného, dokonce i na hrůzu ze smrti.

Strach, který vnímal, se týkal hlavně jeho bratrů.

„Jak daleko to asi ještě je?“ zeptal se Garet. Raymondovu nejmladšímu bratrovi se podařilo posadit se. Raymond viděl, že má obličej plný podlitin.

I Lofen se pomalu posadil. Kvůli době strávené v žaláři viditelně pohubl. „Ať už to bude jakkoli daleko, nebude to dost.“

„Kam myslíte, že nás vezou?“ zeptal se Garet.

Raymond jeho otázku chápal. Myšlenka na popravu byla hrozná sama o sobě, ale nevědět, co se mělo dít, kde se to mělo dít a jak se to mělo dít, byla ještě horší.

„To nevím,“ podařilo se odpovědět Raymondovi. Bolelo ho dokonce i mluvení. „Musíme být stateční, Garete.“

Viděl, jak jeho bratr přikývl. Tvářil se odhodlaně i přes situaci, ve které všichni tři byli. Raymond sledoval krajinu za postranicí vozu. Projížděli kolem farem a polí. Viděl několik hor, pár budov, podle kterých usoudil, že už jsou někde daleko od města. Vůz řídil jeden strážný, vedle kterého seděl další s připravenou kuší. Dva další pak jeli po stranách vozů. Rozhlíželi se, jako by čekali, že je každou chvíli někdo přepadne.

„Ticho tam!“ zařval na ně ten s kuší.

„Co nám uděláte?“ opáčil Lofen. „Popravíte nás ještě víc?“

„Za to speciální zacházení, kterého se vám dostalo, nejspíš může ta tvoje nevymáchaná huba,“ odpověděl strážný. „Většinu lidí prostě vytáhneme ze žaláře a skončujeme to s nimi, jak si vévoda přeje. Naprosto bez problémů. Vy ale jedete tam, kde končí ti, kteří ho vážně, vážně rozčílili.“

„A to je kde?“ zeptal se Raymond.

Strážný se ošklivě pousmál. „Slyšíte to, pánové?“ zeptal se. „Chtějí vědět, kam je vezeme.“

„Zjistí to už brzy,“ prohlásil ten, co svíral otěže a prásknul jimi, aby popohnal koně. „Nevím, proč těm grázlům říkat víc než to, že dostanou všechno, co si zasloužili.“

„Zasloužili?“ ozval se Garet. „Tohle jsme si nezasloužili. Neudělali jsme nic špatného!“

Raymond slyšel, jak jeho bratr vykřikl, když ho jeden z jezdců udeřil přes ramena.

„Ty myslíš, že na tvých řečech někomu záleží?“ štěkl na něj muž. „Myslíš, že všichni, které jsme vezli, netvrdili, že jsou nevinní? Vévoda vás prohlásil za zrádce, takže zemřete smrtí, jakou umírají zrádce!“

Raymond by se rád přesunul k bratrovi, aby se ujistil, že je v pořádku, ale řetězy, které ho poutaly, mu v tom zabránily. Napadlo ho, že by měl trvat na tom, že opravdu neudělali nic. Až na to, že se pokusili vzdorovat režimu, který je utiskoval a chtěl je připravit o všechno. Jenže o to právě šlo. Vévoda a šlechta si dělali, co chtěli. Jako vždy. Samozřejmě je mohli i poslat na smrt, protože takhle to tu chodilo.

Raymond se při té myšlence zapřel do řetězů, jako by se z nich snad byl dost silný na to, aby se z nich vyprostil. Kov ho ale bez problémů udržel na místě a připravil ho i o ten zbytek síly, který mu ještě zbýval. Raymond se znovu zhroutil na podlahu.

„Dívejte se na ně, snaží se vyprostít,“ zasmál se muž s kuší.

Raymond viděl, jak vozka pokrčil rameny. „Až přijde jejich čas, budou sebou mrskat ještě víc.“

Raymond se ho chtěl zeptat, co tím myslí, ale věděl, že by odpověď stejně nedostal. Navíc hrozilo, že by schytl další výprask – jako jeho bratr. Mohl jen mlčet a čekat. Vůz se zatím dál otřásal na rozbité cestě. Předpokládal, že i tohle je součást mučení. Ta nevědomost. Vědomí vlastní bezmoci. S naprostou neschopností zjistit, kam jedou, natožpak vůz zastavit.

Pokračovali dál mezi poli, kolem sadů i nezvykle tichých vesnic. Zdálo se, že teď jedou do kopce, mířili na místo, kde na jednom z vrcholů stála pevnost téměř tak stará jako království. Rozvrácené kameny působily jako svědectví o království, které tu dřív bývalo.

„Už tam budeme, chlupci,“ usmál se vozka. Z jeho úsměvu bylo jasné, že si to celé užívá víc, než by měl. „Připraveni zjistit, co si pro vás připravil vévoda Altfor?“

„Vévoda Altfor?“ zeptal se Raymond. Nemohl uvěřit vlastním uším.

„Váš vyvedený bratříček zabil starého vévodu,“ odpověděl muž s kuší. „V jámě mu probodl srdce a pak utekl. Prostě zbabělec. A vy teď zaplatíte za jeho zločiny.“

Ve chvíli, kdy to muž dořekl, splášily se Raymondovi myšlenky. Pokud to Royce opravdu dokázal, znamenalo to, že jejich adoptivní bratr udělal pro svobodu ostatních něco ohromného. A navíc se mu podařilo uprchnout. Obojí byl důvod k oslavě. Současně si ale Raymond nedokázal představit, co si pro ně připravil syn bývalého vévody. Jak se jim asi bude chtít pomstít? Zvláště když neměl Royce, na kterém by si mohl vybit vztek.

V duchu proklel Genevieve. Kdyby ji jeho bratr nikdy nespátřil, nic z toho by se nestalo. A jí navíc na Roycovi vůbec nezáleželo.

„Aha,“ uchechtl se muž s kuší. „Zdá se, že už to začínají chápat.“

Koně táhnoucí vozík pokračovali v cestě. Pohybovali se stabilním tempem zvířat, která byla až příliš zvyklá na svoji práci. Jako by věděli, že už brzy budou v cíli.

Pokračovali dál do kopce a Raymond cítil napětí, které se zmocňovalo jeho bratrů. Gareth se zmítal, jako by snad mohl najít způsob, jak se vyprostit a vyskočit z vozu. Kdyby to tak skutečně bylo, doufal Raymond, že to jeho bratr udělá. Že uteče a nebude brát ohled na ostatní. Současně ale věděl, že v takovém případě by ho dostihli jezdcí a zabili by ho dřív, než by udělal tucet kroků. Lofen svíral a uvolňoval dlaně. Šeptal něco, co znělo jako modlitba. Raymond pochyboval, že by jim teď nějak mohla pomoci.

Konečně dorazili na vrchol kopce a Raymond uviděl vše, co tam na ně čekalo. Stačilo to, aby se příkrčil ve voze a zbavilo ho to sil k jakémukoli pohybu.

Všude kolem byly rozvěšené klece. Skřípaly ve větru ve stínu padlé věže. V klecích byla těla. Některá byla dočista obraná mrchožrouty, jiná ještě v takovém stavu, aby Raymond jasně rozeznal kousance, které je pokrývaly. Také spáleniny a místa, na kterých jim někdo stáhl kůži. Některá těla v sobě měla vyryté symboly. Raymond si uvědomil, že poznává ženu, kterou nedávno vytáhli z cely. Měla v sobě vyryté spirály a runové symboly.

„Piktové,“ zašeptal zděšeně Lofen. Raymond ale věděl, že tohle není nejhorší. Lidé v klecích na sobě měli známky po mučení a známky toho, že je zabil nějaký divošský kmen. To, co leželo na kameni uprostřed, ale bylo horší. Mnohem horší.

Kámen samotný byl plochá deska s vyrytými symboly divokých kmenů a znaky, které by mohly být magické, pokud by se něco takového v současnosti ještě objevovalo. Pomocí řetězů byly ke kameni připoutané ostatky muže. A nejhorší, nejhorší bylo, že ten muž sténal bolestí dokonce i teď. I když už měl být dávno mrtvý. Tělo měl poseté ranami a spáleninami. Kousanci a šrámy od spárů divoké zvěře. Z nějakého děsivého důvodu ten muž ale stále žil. Něco takového se zdálo nemožné.

„Říkají tomu kámen života,“ pronesl vozka s úšklebkem, který prozrazoval, že přesně ví, jaký děs teď Raymond cítí. „Ve starých dobách díky němu prý léčitelé udržovali při životě chlapy, které sešivali. Pro tenhle jsme našli lepší využití.“

„Lepší?“ zeptal se Raymond. „Tohle je...“ Pro to, jaké to bylo, ani neměl slova. Zlo to nevystihovalo. Tohle nebyl jen zločin proti jakémukoli lidskému zákonu. Tohle bylo naprosto proti přírodě. Bylo to špatné ve všech ohledech.

„Tohle čeká zrádce. Pokud nemají štěstí a nezemřou jako první,“ pronesl vozka. Kývl k jezdcům vedle vozíku. „Sundejte ho. Ať udělal cokoli, na řadu teď přichází někdo jiný. A vyklid'te klece, ať jdou zvířata najisto.“

Strážní se s bručením pustili do práce a Raymond by utekl, kdyby toho byl schopen. Popravdě ho ale řetězy svíraly až příliš těsně. Nedokázal se ani zvednout nad postranici vozu, natož se překulit přes ni. Strážným to očividně bylo jasné, protože se bezstarostně pohybovali mezi klecemi a vytahovali z nich ostatky mužů i žen. Shazovali je na zem. Některé se rozpadly a jejich části se skutálely dolů z kopce. Strážní je tam nechali. Věděli, že se o ně postarají mrchožrouti.

Když z klece vytáhli ženu, která předtím byla v žaláři, narazila do kamene života uprostřed a otevřela oči. Vykřikla bolestí a Raymond si byl jistý, že ho ten výkřik bude pronásledovat až do smrti. Byl tak hrozivý, tak bolestivý, že si ani nedokázal představit, jaké hrůzy si asi žena vytrpěla.

„Tahle pořád žije,“ pronesl muž s kuší, když ji ostatní táhli dál od kamene. Když se kamene přestala dotýkat, zase zmlkla. Stejně ale do hrudi schytala šipku z kuše. Asi pro jistotu. Vojáci ji pak hodili stranou.

Po ní pak z kamene života stáhli připoutaného muže. Raymondovi připadalo nejhorší, že jim za to ten muž ještě poděkoval. Poděkoval jim za to, že ho odtáhli na smrt. Ve chvíli, kdy ho stáhli z kamene se z křičícího a zmítajícího se člověka stal nehybný kus masa. Přesto mu strážný pro jistotu podřízl krk, i když Raymondovi to připadalo úplně zbytečné.

Kolem teď zavládlo ticho narušované jen mrchožravými ptáky a temnými zvuky, které naznačovaly, že se kolem pohybují i větší predátoři. Možná je sledovali i predátoři v lidské podobě. Raymond slyšel, že civilizovaní lidé nevidí Pikty, pokud oni sami nechtějí být vidět. I ta myšlenka vše jen zhoršovala.

„Vévoda řekl, že máte zemřít,“ pronesl vozka. „Neřekl nám ale, jak to udělat, takže si zahrajeme hru, kterou musí hrát zrádci. Půjдете do klecí. Možná budete žít, možná zemřete. A pak, za den nebo dva, pokud si vzpomenu, se vrátím a jednoho z vás si vyberu na kámen.“

Zadíval se přímo na Raymonda. „Možná to budeš ty. Možná se budeš dívat, jak tvoji bratři umírají, budeš sledovat, jak se na tebe vrhají divoká zvířata. Jak tě řezou Piktové. Ti nenávidí lidi z království. Na město zaútočit nemůžou, ale ty... ty bys jim posloužil.“

Při těch slovech se zasmál. Strážní Raymonda nadzvedli a odpoutali od vozu. Chvíli ho táhli směrem ke kameni a Raymond je málem začal prosit, aby ho na něj nedávali. Myslel si, že změnili názor a dají ho na něj rovnou. Nakonec ho ale odtáhli k jedné z kývajících se klecí a zamknuli ho do ní. Zámek vypadal masivně. Na jeho otevření by byla potřeba pořádná palice.

Raymond se navíc do klece nemohl pořádně vejít. Nebylo možné se v ní rozumně posadit, natož si lehnout. Při každém pohybu větru se klec pohybovala a skřípala tak hlasitě, až se zdálo, že jde o samostatné mučení. Raymond tam mohl jen sedět a přihlížet, jak strážní táhnou jeho bratry do jejich klecí. Nemohl jim nijak pomoci.

Garet se snažil bojovat. Garet se totiž vždy snažil bojovat. Jen si tím vysloužil úder do břicha navíc. Pak ho zvedli a nacpali do další klece způsobem, jakým by farmář nacpal do klece nespoupracující ovci. Strážní snadno zvedli i Lofena a umístili ho do další klece. V klecích teď byli všichni tři. Viseli tam ve vzduchu, ve kterém se vznášel pach smrti a rozkladu.

„Jak jste si vy tři mohli myslet, že můžete bojovat proti vévodovi?“ zavrtěl hlavou vozka. „Vévoda Altfor řekl, že zaplatíte za všechno, co udělal váš bratr. Takže zaplatíte. Čekejte, přemýšlejte o tom a trpte. My se vrátíme.“

Bez dalšího slova obrátil vozík a vyrazil na cestu pryč. Raymonda a jeho bratry už si nikdo nevíšimál.

„Kdybych tak dokázal...“ řekl Garet a očividně se snažil dosáhnout na zámek.

„Nevíš, jak to odemknout,“ řekl Lofen.

„Takže to nemůžu zkusit?“ štekkl Garet. „Musíme se o něco pokusit. Musíme—“

„Nemá smysl něco zkoušet,“ pronesl Lofen. „Možná se nám podaří zabít strážné, až se vrátí, ale ty zámky neovládáme.“

Raymond zavrtěl hlavou. „Tak dost,“ řekl. „Teď není čas na hádky. Nedostaneme se ven a nemůžeme nic dělat. Můžeme se alespoň zkusit nehádat se mezi sebou.“

Věděl, co je tu čeká a také, že nemají šanci utéct.

„Už brzy,“ pokračoval, „sem přijdou divoká zvířata. Možná něco horšího. Možná potom už nebudeme moct mluvit. Možná budu... možná budeme všichni mrtví.“

„Ne,“ zavrtěl Gareth hlavou. „Ne, ne, ne.“

„Ano,“ řekl Raymond. „Tohle ovlivnit nemůžeme. Můžeme ale smrti čelit statečně. Můžeme jim ukázat, jak umírají čestní lidé. Nemusíme projevit strach, po kterém tolik pahnou.“

Viděl, jak Gareth bledl, ale pak přikývl.

„Dobrá,“ pronesl jeho bratr. „Dobrá. To zvládnou.“

„Já vím, že ano,“ pronesl Raymond. „Zvládneš cokoli. Vy oba. Chci vám říct...“ Jak to všechno měl říct? „Mám vás oba rád. Jsem vděčný, že jsem byl vaším bratrem. Když mám zemřít, jsem rád, že to je s těmi nejlepšími lidmi na světě.“

„Jestli,“ opravil ho Lofen. „Ještě není konec.“

„Jestli,“ souhlasil Raymond. „Ale pokud by se to stalo, chci, abyste to věděli.“

„Ano,“ přikývl Lofen. „Cítím to stejně.“

„Já taky,“ přidal se Gareth.

Raymond seděl v kleci a chtěl být statečný kvůli svým bratrům. I kvůli komukoli, kdo by je mohl vidět, protože v ruinách věže určitě byl někdo nebo něco, co je sledovalo. Celou dobu se snažil nemyslet na to, co bylo jasné.

Neexistovalo žádné „jestli“. Už teď viděl Raymond první mrchožravé ptáky snášející se do větví stromů kolem. Zemřou tu. Otázkou jen bylo, jak rychle k tomu dojde a jak hrozivým způsobem to bude.

Kapitola pátá

Royce padl na kolena do popela, který zbyl z domu jeho rodičů. Z jeho stěn odpadávaly kusy dřeva a vypadaly skoro jako slzy, které se valily Roycovi po tvářích. Smývaly mu z nich saze a prach, který ho pokrýval. Roycovi ale nezáleželo na tom, jak teď vypadá.

Záleželo jen na tom, že jsou jeho rodiče po smrti.

Při pohledu na jejich těla ležící na podlaze se složenýma rukama se Royce zmocňoval smutek. Měl pocit, že by nejradši rozerval svět na kusy stejně, jako si teď rval vlasy. Chtěl najít způsob, jak to vše napravit, ale nic takového nebylo možné. Royce se proto rozhodl vykřičet svůj vztek a zármutek k nebi nad hlavou.

Viděl muže, který jim tohle udělal. Royce ho viděl na stezce. Procházel se, jako by se nic nestalo. Muž ho dokonce varoval před vojáky, kteří se blížili k vesnici. Jaký vrah dělal něco takového? Jaký vrah člověka zabije a pak ho upraví, jako by spočíval ve vznešeném hrobě?

Tohle ale nebyl hrob. Royce nehodlal nechat svoje rodiče mrchožroutům. Vydal se tedy za dům, sebral rýč a zabořil ho do země. Povrch byl spálený a tvrdý a Royce z práce bolely svaly. On měl ale pocit, že si tu bolest zaslouží. Stará Lori měla pravdu... tohle vše byla jeho chyba.

Vykopal hrob tak hluboký, jak to jen šlo. Pak do něj uložil těla svých rodičů. Stál na okraji hrobu a snažil se vymyslet něco, co by mohl říct. Nenapadlo ho ale nic, čím by mohl doplnit jejich cestu na nebesa. Nebyl kněz, který znal slova, kterými by potěšil bohy. Nebyl cestující pohádkář, který uměl splétat slova a který dokázal komentovat vše od bohaté hostiny po pohřeb.

„Mám vás oba moc rád,“ řekl nakonec. „Já... rád bych toho řekl víc, ale ať bych řekl cokoli, tohle je to hlavní.“

Opatrně je zaházel. S každou lopatou hlíny, kterou na ně hodil, měl pocit, jako by ho někdo praštil kladivem. Royce zaslechl výkřik jestřába, který se usadil na trámu. Odehnal ho máchnutím ruky. Nezáleželo mu na tom, že se sem sletí vrány a kavky, které budou hodovat na zbytku vesnice, ale tohle byli jeho rodiče.

Při té myšlence Roycovi došlo, že jen jejich pohřeb nestačí. Vévodovi muži sem přišli kvůli němu. Nemohl nechat všechny, koho zabili, mrchožroutům. Také věděl, že nedokáže vykopat hrob dost velký pro všechna těla kolem.

Mohl jen vytvořit hranici, která by dokončila to, co požár vesnice nedokázal. Royce začal sbírat ohořelé kusy dřeva, nanosil také polena, která byla ukrytá jako zásoba na zimu. Nejhorší to bylo s těžkými trámy, ale díky svojí síle je dokázal odtáhnout na potřebné místo. Postupně se mu dařilo budovat ohromnou pohřební hranici.

Když s ní skončil, byla už tma. Royce ale nehodlal spát ve vesnici plné mrtvých. Místo toho začal pátrat kolem a nakonec našel před jednou z budov lampu. Rozsvítil ji a začal v jejím světle shromažďovat mrtvé.

Sesbíral je všechny, i když mu přitom pukalo srdce. Mladé i staré, muže i ženy, všechny dostal na hranici. Ty lehké tam odnesl, ty nejtěžší tam dotáhl. Naskládal je mezi kusy dřeva a doufal, že ať už je po tomto světě čeká cokoli, že se tam všichni sejdou.

Už se chystal podpálit hranici, když si vzpomněl na starou Lori. Tu sem zatím nepřinesl, i když kolem zdi, u které ležela, procházel už mnohokrát. Možná nakonec nebyla mrtvá. Možná se někam odplazila, aby zemřela sama, nebo ji Royce prostě jen přehlédl. Nepřipadalo mu správné, aby ji tam nechal, když ostatní shromáždil, takže zamířil k místu, kde ji viděl naposledy. S pomocí světla lampy ho prohledával.

„Hledáš někoho?“ ozvala se otázka a Royce se prudce otočil. Ruka mu téměř sklouzla k meči, ale pak si uvědomil, že ten hlas zná.

Byla to Lori, ale současně to nebyla ona. Její hlas nebyl tak chraplavý a suchý, tak unavený a přidušený jako posledně. Když vykročila do světla lampy, všiml si Royce, že žena i vypadá jinak.

Předtím to byla seschlá stařena. Teď před ním stála žena téměř v nejlepším věku. S lesklými vlasy, pronikavým pohledem a hladkou pletí.

„Co jsi zač?“ zeptal se Royce a přeci jen položil ruku na jílec meče.

„Jsem to, co jsem byla vždy,“ odpověděla Lori. „Ta, která se dívá a ta, která se učí.“ Royce viděl jak se podívala na vlastní tělo. „Říkala jsem ti, ať na mě nesaháš, chlapče. Měl jsi mě nechat zemřít. Nemohl jsi mě poslechnout? Proč muži tvého rodu nikdy neposlouchají?“

„Myslíš, že za to můžu já?“ zeptal se Royce. Vážně ta žena – pořád ještě měl problém s tím si přiznat, že je to opravdu Lori – předpokládala, že je nějaký čaroděj?

„Ne, ty hlupáku,“ řekla Lori. „To já tohle udělala. S tělem, které mi nedovolilo zemřít. Tvůj dotek, kohokoli z tvého rodu, stačil, aby to spustil. Měla jsem to vědět, když tě jako děcko vyplavila voda u vesnice. Měla jsem odejít. Neměla jsem zůstat a přihlížet.“

„Viděla jsi můj příchod?“ zeptal se Royce. „Víš, kdo je můj otec?“

Vzpomněl si na postavu v bílé zbroji, kterou vídal ve snech. Na to, jak mu mistr na Rudém ostrově řekl, že mu ten neznámý muž, který ho zplodil, zachránil život. Royce o něm nic nevěděl, ale symbol vypálený v jeho dlani zřejmě patřil právě jemu.

„Vím toho dost,“ řekla Lori. „Tvůj otec byl velký muž. Nebo byl alespoň takový, za jaké ostatní lidé velké muže považují. Hodně bojoval, hodně vítězil. Předpokládám, že to byl velký muž i v jiných oblastech. Snažil se pomáhat lidem, jak jen mohl. Staral se, aby byli lidé pod jeho ochranou v bezpečí. Tahle tvoje hranice... něco takového by nejspíš také udělal. Je to statečné, správné a neskutečně hloupé.“

„Není hloupé chtít zachránit přátele před vranami,“ bránil se Royce a probodl Lori pohledem.

„Přátele?“ Na okamžik se zamyslela. „Předpokládám, že po pár letech by z některých z nich možná přátelé byli. Pro mě je ale těžké se s někým opravdu spřátelit, protože vím, jak často většina lidí podlehne smrti. Pro tebe si taky přijde, pokud trváš na tom, že zažehneš signální oheň a dáš tak všem v okolí vědět, že vévodovi muži svoji práci neodvedli dostatečně dobře.“

Tohle Royce nenapadlo. Přemýšlel jen nad tím, jak pomoci lidem z vesnice, nad tím, co jim dlužil – nad tím jediným, co mohl udělat, když už přivodil jejich zkázu.

„Na tom nesejde,“ řekl. „Ať si přijdou.“

„Ano, rozhodně jsi syn svého otce,“ přikývla Lori.

„Víš, kdo byl můj otec?“ zeptal se Royce. „Prosím, řekni mi to. Prosím.“

Lori zavrtěla hlavou. „Myslíš, že bych dobrovolně urychlila všechno, co má přijít? Podle toho, co jsem viděla, bude smrti i tak dost. Řeknu ti tohle: podívej se na symbol, který neseš. A mám otázku. Dáš staré ženě náskok, než uděláš tu hloupost se zapálením ohně, kterou se chystáš udělat?“

Royce se zmocnil vztek. Mísil se s jeho zármutkem. „Copak tobě na těch lidech nezáleží? Prostě odejdeš a hotovo?“

„Je hotovo,“ opáčila Lori. „Smrt je definitivní. A neopovažuj se tvrdit, že mi na někom nezáleží. Viděla jsem věci, které... zatraceně, jaký to má smysl?“

Vrhla se k hranici, kterou Royce připravil. Mumlala slova v jazyce, který mu rval uši. Z hranice se vyvalila oblaka kouře a objevily se první záblesky ohně.

„Cítíš se teď líp?“ obořila se na něj. „Podařilo se mi to neudělat, když mě ten chlap bodnul. Chtěla jsem dovolit vlastní smrt. Ne, že bych měla sílu na něco jiného, vzhledem k mému věku. A teď jsi mě přinutil to udělat během pár minut. Nejrady bych tě proklela!“

Royce musel uznat, že její vztek byl vskutku pozoruhodný. Bylo v něm něco téměř nadpozemského. Přesto se ještě musel na něco zeptat.

„Měla... měla jsi moc ty lidi zachránit, Lori?“

„Chceš tvrdit, že je to moje vina?“ obořila se na něj. Kývla k místu, kde začínal plápolat oheň. „Magie nespočívá v tom, že vyvoláš ohnivou stěnu nebo blesky z nebe, Royci. S dostatečně dlouhým rituálem bych možná dokázala udělat něco, čím bych tě ohromila. Za současných okolností

ale nezvládnou víc než to, co jsem teď udělala. A teď jdu. Nesnaž se mě zastavit, chlapče. Už takhle mi způsobíš dost problémů.“

Obrátila se a Royce na okamžik uvažoval, jestli by ji neměl zastavit. Něco ho ale od té myšlenky odradilo. Místo toho se jen díval do rozrůstajícího se ohně. Ten zatím plápolal stále jasněji a zdálo se, jako by měl brzy spálit celý svět.

Royce stál téměř nehnutě. Přemýšlel nad všemi těmi lidmi, které měl strávit oheň. Chtěl je uctít alespoň tak, že bude přihlížet posledním okamžikům, kdy jsou jejich těla ještě na světě. Žár byl stále větší, plameny stoupaly a klesaly pod poryvy větru. Royce měl pocit, jako by poslouchal nějakou zvláštní skladbu.

Skrz plameny něco proletělo. Pohybovalo se to mezi nimi, jako by je to ani necítilo. Royce poznal obrys jestřábů, kteří občas létali v okolí. Tenhle ale působil zvláštně. Jeho opeření bylo černé a rudé. V pohledu, který upíral na Royce bylo něco podivně inteligentního.

Royce podvědomě natáhl ruku, jako to viděl u sokolníků, a pták mu přistál na předloktí. Pomalu mu přešel na rameno. Otevřel zobák a ozval se Loriin hlas.

„Ten pták je dar, i když snad ani bohové nevědí, proč ti ho dávám. Uvidím, co uvidí ona. Řeknu ti, co budu moct. Bude tvými očima a tomu, co má přijít, zabrání v tom, aby to bylo ještě horší.“

„Cože?“ nechápal Royce. „Jak to myslíš?“

Odpověď ale nedostal. Jestřábice zaskřehotala a vyrazila do vzduchu. Na okamžik viděl Royce oheň hluboko pod sebou. Obrovský ohnivý kruh vypadal z výšky tak malicherně...

S trhnutím přišel k sobě a natáhl ruku, aby mohla jestřábice přistát. Ta se snesla dolů, jako by se nic nestalo. Royce na ni udiveně hleděl. V jejím oku viděl odlesk plamene, který dával jasně najevo, že nejde o obyčejnou jestřábici.

„Jiskra,“ řekl Royce. „Budu ti říkat Jiskra.“

* * *

Royce stál celou noc s Jiskrou na rameni. Nevšímal si přitom bolesti v nohách ani těle. Bojoval s nutkáním se pohnout. Stáli na hlídce u hořícího ohně. Jestřábice občas vzlétla a vyhrívala se v horkém vzduchu, který stoupal z hranice.

Royce se ale nepohnul. Měl pocit, že to dluží těm mrtvým.

Nakonec se nad obzorem vynořilo slunce a v tu chvíli si Royce všiml mužů a žen na okraji lesa poblíž vesnice. Obrátil se k nim a zapotácel se. Nohy ho po tak dlouhém, nehnutém stání nechtěly poslouchat. Pokud to byli vévodovi lidé, byl už teď mrtvý. Přesně tak, jak mu předpověděla Lori.

Royce zachytily silné ruce a on teď některé z lidí poznal. Byli to přátelé z vesnice. Někteří z vesnic v okolí. Dál ve vévodství. Všichni byli zhruba v jeho věku. Někteří na sobě měli lesnickou uniformu, jiní prostě to, co jim zrovna přišlo pod ruku. A všichni byli ozbrojeni.

Royce poznal jednoho z chlapců, kteří ho udrželi ve stoje. Byl to mladík jménem... Hendrik, tak to bylo?

„Co tady děláte?“ zeptal se jich Royce. Zadíval se na ty, kteří pocházeli z jeho vesnice. „Myslel jsem...“

„Některým se podařilo utéct,“ vysvětlil Hendrik. Byl o hlavu vyšší než Royce. Pár lidí si dělalo legraci, že má v sobě krev obrů z pohádek, jinak by tolik nevyrostl. „Slyšeli jsme, co se stalo a když jsme viděli oheň, zamířili jsme sem.“

„To, co jsi udělal. To s tou hranicí a noční hlídkou...“ pronesla dívka s krátkými rudými vlasy. Royce si vzpomněl, že se jmenuje Matilda. „Bylo to správné, chápeš?“

Royce přikývl, protože ji chápal. Teď už dokázal stát i bez podpírání. Rozhlédl se po lidech kolem.

„Ale proč tu jste?“ zeptal se.

„Chceme ti pomoci,“ pronesl Hendrik, jako by to bylo naprosto jasné.

„Pomocť mi?“ zeptal se Royce. „Pomocť mi s čím?“

„Pomocť ti svrhnot vévodu,“ vysvětlila Matilda. „Slyšeli jsme, co jsi dokázal v jámě a vévodstvím zmítá povstání. Chceme ho být součástí. Chceme pomocť.“

Royce začal vrtět hlavou. Chtěl jim říct, že nechtěl zažehnout povstání. Nechtěl zabít vévodu. Pak si vzpomněl na lidi, kteří zemřeli v jeho vesnici. Na toho, kdo je musel poslat. A věděl, že by to byla lež. Chtěl, aby byl nový vévoda po smrti. Chtěl zabít muže, který zavraždil jeho rodiče a pak kolem něj prošel, jako by se nic nestalo.

„Bude to nebezpečné,“ řekl Royce. „Většina z vás... nejste bojovníci.“

„Bude to nebezpečnější než sedět doma a čekat, až si nějaký šlechtic řekne, že se mi určité líbí?“ opáčila Matilda.

„Nebezpečnější než nebýt šlechtic, když se rozhodnou zaútočit na vesnici?“ dodal Hendrik. „Bojovat se naučíme. Můžeš nás to naučit ty. A pak...“

A pak už nebudou jen chátra, to Royce dobře věděl. Budou přesně to, co potřebuje, pokud chce porazit Altfora a jeho muže. Bude z nich armáda.

Kapitola šestá

Prach nocí stopoval svoji kořist. V temnotě viděl tak dobře, že mu stačilo matné světlo hvězd. Sledoval znamení, která mu poskytoval svět. Pavoučí síť spletená jedním směrem mu ukázala cestu. Strom, jehož suky vypadaly jako prastaré znamení Gaath pro cestu, mu prozradil, kam jít dál.

„Všechno je v pořádku, protože to nemůže být jinak, než chce osud,“ připomněl si Prach cestou. Taková byla slova, která ho naučili kněží u něj doma. Nakonec je přijal za svá. „Proti moci osudu se nemůžeme stavět. Kdo by chtěl bojovat s oceánem?“

Pravda skrývající se v těch slovech se mu zdála absolutní. Ti, kdo zpochybňovali moc a vůli osudu byli totiž v jeho domovině často obětováni, ostatní se na nich zdokonalovali v umění Tisíce mučení nebo přímo zabíjení. Přesto si ale kladl stejnou otázku jako ostatní: Pokud byl osud předem daný, k čemu byli na světě angarthim? Odpověď samozřejmě slyšel už tisíckrát.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.